

Hvat heldur tú um landskappingina í 1. deild í lotuni. Hvat lið hevur besta spælið og hvør fer at vinna eftir tinni meting?

Uni Persson,
Tórshavn:

— Tað er torført at svara í lotuni, tí kappingin er jøvn og spennandi. Eg haldi, at tað eru triggir møguleikar — KÍ, HB og TB — og dugi ikki at taka dagar ímillum.

— Sjálvur skjóti eg upp á, at TB fer at vinna, tí eg haldi, at teir hava besta fótboltsspælið í lotuni. Hetta sœu vit t.d. í dystinum í Havn móti HB næst-síðsta sunnudag.

Jógván Vágsheyg,
Klaksvík:

— Eg haldi, at landskappingin er ólukksálaga spennandi, men KÍ hevur skuffað meg við at seta tvey stig til í teimum síðstu dystunum.

— Tað er ringt at siga, hvør spælir best. Men eg haldi, at KÍ hevur tað besta spælið, men KÍ-spælarnir hava ov litla kampond.

— Eftir teimum síðstu dystunum at døma, er tað ringt at siga, hvør fer at vinna, men eg havi sjálvsagt, at KÍ fer at vinna og eg ynski tað fyrri linkmannin, Jógván Minklett. Eg meti, at hann hevur verið ein tann besti stuðulin, KÍ hevur havt, og fyrri hann ynski eg, at hann kemur at uppliva at bliva feroyameistari í 1. deild.

Ídnaður – bygdamenning

sjónarmið

Í dag:

Hans Jørgensen,
bygðaráðsformaður

Hesi bæði orð, sum eg havi valt til yvirskrift, hava verið nógv frammi nú í fleiri ár. Orðið bygdamenning hevur serstakliga verið tikið fram, tá val hava verið fyrri hond, men sjáldan hevur nágreiniliga verið sagt frá, hvat menn leggja í týðningin av hesum orði.

Tað er sjálvsagt, at idnaður einsamallur er ikki svar uppá fyrirbrigdið bygdamenning. Men ásannast má, at ringt fer at vera idnaðin fyrri uttan, um bygðasamfelagnum skal vera liv lagað. Vaksandi idnaður bæði á bygð og í bý skal til, um hesi skulu mennast.

Føroyar er eitt lítið land við lutfalsliga nógvum bygðum og mongum kommunum. Tá útlandskeir kommunupolitikkarar fáa at vita, at heilar 50 kommunur eru í hesum landi, verða teir bilskir og duga als ikki at skilja, at tað ber til. Galdandi kommunulóg varð eisini gjørd í tí anda, at kommunurnar skuldu leggjast saman so við og við, men hetta hevur ikki verið ynski í føroysku bygðunum. Harafurtimóti má sigast, at dúgliga hevur verið tosað um at menna um bygðarsamfelagið tvey seinastu árin, og flutningurin av bygðunum er steðgaður.

Hví nevna alt hetta um tær

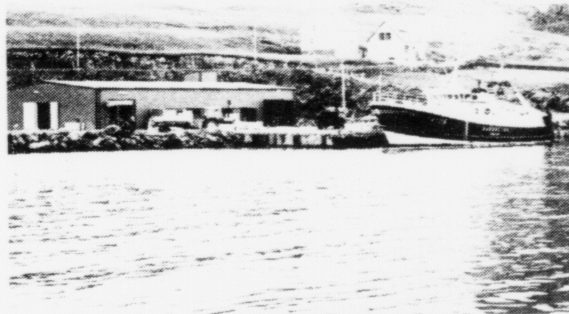
nógvu smáu kommunurnar? Jú, tí eg trúgvi, at júst í okkara samfelag við teimum nógvu smáu eindunum er møguleiki at gera nakað meir burtúr á m.a. idnaðarokinum.

Í lítila samfelagnum koma vit hvarjum øðrum við. Vit kenna ábyrgd av, at júst okkara bygð, at okkara næstu, hava arbeiði — hava livsmøguleika. Vit vilja ikki standa aftan fyrri grannarnar. Í okkara bygð skal vera eins gott at liva sum aðrastaðni.

Føroysku kommunurnar hava tann fyrimum fram um kommunurnar í grannalondunum, at tær kunnu taka beinleiðis lut í vinnulivinum. Tað liggur tí ein stór ábyrgd á føroyska kommunupolitikaranum. Tað stendur í grundini upp til hansara at avgera, um bygð hansara skal blóma ella spakuliga doyggja út.

Við býarskipanarlógini frá 1954 ber til at skipa so fyrri, at vinnulivið fær góðar umstøður og møguleikar, tá tað ræður um eina góða plasing. Annars eru tað eisini politikkararnir, sum skulu syrgja fyrri, at samferðsluviðurskiftini vera so góð sum tilber, bæði á sjógv og landi.

Vit kunnu tjakast í endaleysar tíðir um, hvør skal taka stig til og hava ábyrgdina av, at skapa vinnu í einum bygðarsamfelag,

Hans Jørgensen, sum er limur í starvsnevndini hjá Javnaðarflokkinum, heldur, at besta skipanin er, at tæy, sum arbeiða á einum virki, eiga tað saman við tí almenna — kommunu og landi. Tað er best, at eingin stórur privateigari er, tí tá má sleppast undan, at privat áhugamál skulu kunna koma fram um tørvin hjá bygðini — hjá fólkinum, skrivur Hans Jørgensen m.a. í Sjónarmiðnum.

men hvussu leingi vit enn tjakast, so mugu vit viðurkenna, at tað sjáldan kemur nakað av skafti, uttan so at bygðarfólkið sjálvt á ein ella annan hátt tekur stigið.

Mátarnir eru fleiri, summir eru góðir, aðrir vánaligir.

Mær tykir bestu skipanina vera, at tæy, sum arbeiða á einum virki, eiga tað saman við tí almenna t.e. land/kommuna. Tað er best at eingin stórur privateigari er við, tí tað má sleppast undan, at privat áhugamál skulu kunna koma fram um tørvin hjá bygðini, hjá fólkinum.

Ahugin hjá einum stórum privatum eigara er, at virkið gevur so stórt yvirskot sum gjørligt, uttan mun til hvønn tað gongur út yvir, í hansara endamáli er sjálvsagt at tæa so nógvan pening í lumman sum gjørligt, og tað er ikki at siga hann ringan fyrri. Gevur virkið hall, so er stóri privati eigarin tann, sum er ringast fyrri figgjarglaga og ikki minni sinnalagsliga, tá hugsað verður um arbeiðsplássid í bygðini. Hann hugsar sum vera man fyrst um seg og sini og fer hagar, sum innløgumøguleikarnir eru betri. Tað var eisini nógv at krevja, at ein einsamallur maður skuldu halda liv í bygðini, tað má vera eitt felagsmál. Bygðarsam-

felagið er ikki so lætt at flyta, og fleiri lyfta byrðarnar betri, tí er arbeiðsplássid tryggari, har øll eru felags um at hava ábyrgdina.

Min áskoðan er í stuttum tann, at skal bygðarsamfelagnum vera liv lagað, so skulu m.a. idnaðarvirki stovnst av teimum, sum natúrliga hava áhuga fyrri arbeiðsplássum á staðnum, og tað eru væl tæy, sum vilja hava arbeiði og bygðaráð teirra.

Vit mugu ansa eftir, at vit ikki koma í gamla samfelagsmynstrið aftur, har teir fáu, sterku »vinnulivsmenninir« stýrdur búsetninginum. Vit skulu í staðin lata tað vera høvduðsetning okkara, at heimbygðin skal yvirliva, tí vit vilja tað. Vit taka sjálvi stigið og ábyrgdina. Vit halda uppá sanna nærdemokratið, har fólkid alt umsitir peningin. Vit góðtaka ikki, at peningurin skal flyta fólkid, har tað gagnar honum best. Vit gloyma avloðaða kapitalistisku skipanina og byggja upp okkara sanna fólkaraði, har hvør einstakur beinleiðis er partur í samfelagsuppbyggingini. Vit vilja ikki longur sita og biða, til onkur »vinnulivsmaður« einaferð kemur sum ein frelsandi eingil og »gevur okkum arbeiði«. Nei, vit skulu sjálvi eiga og leiða okkara egnu arbeiðspláss í okkara egnu bygð.

Tað er hoyrt Tróndur!

— Tað mátti so verið, at onkur kirkjubøingur læt við seg koma, nú politikararnir royna at trumfa eina ferjulegu í Kirkjubø.

Í Sosialinum nr. 84 skrivur Høgni Djurhuus samrøðu við Trónd Paturson, listamann, um hetta. Hann samanber ferjuleguna við um menn høvdu tikið Múrin at sett ruskovn í.

Hetta er so satt sum tað er sagt, at kemur ferjulega har so kann Kirkjubøur pakkað saman sum eitt aldargamalt, mentað søguligt stað.

Allastaðni millum menta fólk royna tæy at

varðveita forn, søgulig stað og gripir, tí tæy eru eins lands søga.

Kirkjubøur er eitt av okkara mætastu plássum. Her hevur góð gomul mentan verið hildin í arv ætt eftir ætt. Her aldist maður upp og búði; maður, ið vildi, at feringar skuldu vera sjálvstýrismenn, ein politiskur slóðbrótari, sjálvur Jóannes bóndi. Her eru forn stað, ið tala, dýrgripir, ið ikki kunna keypast fyrri pening.

Og so Gud hjálpi okkum, ætla menn at leggja ferjulegu her. Hetta má ikki ske. Ein

kundi freistast at spurt: Hvar er tjóðskaparkenslan í hesum politikkarunum???

Nei, latið Kirkjubø fáa frið, fjálgid heldur um hann. Tað er nóg mikið, at tit fyrri milliónir hava spilt Skopun. Latið nú vera við at brúka milliónir at spilla okkum Kirkjubø.

Góði Tróndur! Takk fyrri, at tú breytst leggin, og vónandi verður hetta ikki síðsta orðið, ið sagt verður um hetta mál. — Eitt veit eg. Sjálvstýrisflokkurin vil verja allar gomul søgulig stað.

Óli Dah

Lesið um
ítrótt í

sosialinum